

Алелі Коронел-Камітан
(Грунтується на справжніх подіях)

Ця історія сталася на Філіппінах.

Дейв почув, як мама стукає в двері його спальні. Пора було вставати. Він виліз із ліжка і вмив обличчя. Потім він приєднався до мами, тата та своїх братів і сестер у вітальні.

“Доброго ранку!” — сказала мама. Дейв сонно усміхнувся. Сім'я стала на коліна, і тато сказав молитву, щоб розпочати день.

“Я хочу поділитися прекрасним уривком з Писань”, — сказала мама. Вона відкрила свій примірник Книги Мормона. “Це Мороній 7:45. “Милосердя довго терпить, і є добрим”.

Дейв думав про цей уривок, збираючись до школи. Перш ніж виходити з дому, він промовив молитву. “Будь ласка, допоможи мені сьогодні бути добрим”, — помолився він.

На уроці, працюючи над завданнями, Дейв почувався щасливим. Він уважно слухав, коли вчителька

Фріда давала їм нові слова для запам'ятовування написання.

Наближався обід. Дейв купив карамелізовану солодку картоплю та охолоджений сік. Він сів разом з друзями і почав розмову.

Незабаром він почув розмову дітей за сусіднім столиком. Двоє хлопців дражнили новенького хлопця Хосе. Хосе був маленьким для свого віку, але добрим до інших і старанним на уроках. В інших хлопців були обіди, а в Хосе не було.

“Чому ти такий маленький? У тебе що — немає їжі вдома?” — запитав Антоніо.

Дейв повернувся до хлопців якраз у той момент, коли Хоакін схопив портфель Хосе і кинув його Антоніо. Хосе побіг за Антоніо, щоб забрати свої речі.

“Будь ласка, віддай мені мій портфель”, — сказав Хосе.

Але Антоніо та Хоакін не слухали. “Твій портфель такий старий і потворний!” — сказав Хоакін.

Дейв чув усі ці злі слова, але хвилювання заважало йому допомогти Хосе.

ДОБРОТА ПІД ЧАС ОБІДУ

Чи будуть ті хлопці насміхатися і над ним?

Що подумают інші діти? Чи будуть Хоакін і Антоніо над ним теж насміхатися? Потім він подумав про уривок з Писань, який мама читала зранку. Милосердя є добрим. Ісус Христос хотів би, аби він був добрим. Це буде правильно.

Дейв підвівся і повернувся до інших хлопців. “Припиніть дражнити Хосе. Будь ласка, віддайте йому портфель”.

“А в чому справа?” — запитав Хоакін.

“Чого ви такі злі до Хосе? Він нічого поганого не зробив”, — сказав Дейв. Потім він глибоко вдихнув. — Ісус любить нас усіх і хоче, аби ми були добрими. Припиніть дражнити Хосе. Цькувати погано. Якщо ви продовжите, я розповім вчительці Фріді”.

Антоніо подивився на свої черевики. Він віддав Хосе портфель. “Вибач”, — пробубонів він. Він і Хоакін повернулися на свої місця.

“Дякую!” — сказав Хосе.

Дейв поплескав Хосе по плечу: “Тепер ми друзі”.

Хосе усміхнувся. Вдома Дейв розповів рідним, що трапилося.

“Це було нелегко, але ти вчинив правильно”, — сказав тато.

“Я пишаюся тобою за твою доброту”, — сказала мама.

Наступного дня, коли мама допомагала запакувати обід, Дейв попросив: “Можна, будь ласка, зробити два бутерброди?”

“Навіщо? Ти настільки голодний?” — запитала мама.

Дейв засміявся. “Та ні, просто вчора я помітив, що у Хосе не було їжі. Я хочу поділитися з ним”.

“Чудова ідея!” Мама дістала ще хліба, і Дейв зробив ще один бутерброд.

Під час обіду Дейв і Хосе сиділи і їли бутерброди разом. Знадобилася сміливість, щоб зупинити інших дітей від цькування Хосе. Але Дейв любив свого нового друга і він знав, що Небесний Батько радів, що він вирішив бути добрим. ●